

РЕШЕНИЕ

№ 7228

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4682** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. Х. С. срещу съдебно решение от 5.03.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 98 състав по НАХД № 20990 по описа за 2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 42250 от 16.08.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция” -СДВР, с което за нарушение по чл.104а от ЗДвП на Н. Х. С. е наложена глоба в размер на 50 лева.

Касаторът излага подробни доводи за неправилност, необоснованост на решението и допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че в тежест на наказващия орган е да докаже наличието на всички обстоятелства, описани в АУАН, и че е осъществен състава на нарушението от санкционираното лице, което в случая не е сторено. Недопустимо било само на база на свидетелските показания на разпитания полицай да бъде потвърдено обжалваното НП. Съдът погрешно бил преценил фактите, като не било абсолютно установено, че е извършил нарушението за което е санкциониран. Моли да се отмени обжалваното решение и отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, счита касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля –актосъставител И. П. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл.104а от ЗДвП и при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. И в АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало жалбоподателя да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и

извършено. От събраните в административно-наказателното производство и в съдебния процес писмени и гласни доказателствени средства категорично и безспорно е установено извършено от обективна и субективна страна на нарушение по см. на чл.104а от ЗДвП, според който на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Граматическото тълкуване на волята на законодателя, чрез използване на глагола «ползва», а не «говори» (още повече предвид съвременните възможности на мобилните телефони за ползване на разнообразни приложения на Интернет) е указание, че забраната по чл.104а ЗДвП е по-обща. Забранено е не само говореното по мобилен телефон. Забранено е ползването на телефона. Редакцията на цялото изречение «без участие на ръцете» също е указание, че редакцията на нормата има предвид, каквото и да било ползване на телефона чрез ръце – държане, поглеждане, преместване и всички други хипотези, при които ръцете на водача са заети чрез мобилен телефон. Смисълът на забраната е очевиден - ръцете на водача на автомобила трябва да са свободни при управлението му, а не да са заети с държането на предмети, или поглеждането към предмети. Еднакво съставомерно за нарушението по чл.104а ЗДвП е ползването на телефона по всякакъв начин – ако лицето го държи в ръката си или извършва всякакви други операции с него, тъй като това ангажира както вниманието, така и ръцете на водача на автомобила по време на управлението. Смисълът на нормата на чл.104а от ЗДвП е да се предотврати управление на МПС с една ръка или без ръце на волана. Поради това е без значение дали е воден разговор или е използвана някоя от другите функции на мобилния телефон, след като едната ръка на водача е била заета с държане на същия, а не с управление на МПС. Жалбоподателят не е оборил показанията на разпитания свидетел, не е направил искане за разпит на другия свидетел при съставяне на АУАН

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по см. на чл.36-чл.46 ЗАНН и чл.52-чл.58 ЗАНН. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Предвид значителния брой АУАН, които се съставят ежедневно от служители на ПП СДВР е невъзможно свидетелите да възпроизведат в детайли възприети факти относно фактическа обстановка касаеща период от шест месеца назад и свързана с № на автомобили и пр., които от друга страна са обективирани в съставения на мястото на нарушението АУАН, които имат доказателствена тежест за изписаните в тях фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Съдът няма основание да не кредитира показанията на разпитания свидетел, като със същите се потвърждава, че е присъствал на мястото на извършване на нарушението, констатирал е същото и е удостоверил видяното в съставения АУАН.

По изложените съображения съдът приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на

обективната истина по делото. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на вмененото му административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на глоба по чл.183, ал.4, т.6 ЗДвП. Не са допуснати твърдените в касационната жалба оплаквания по чл.348, ал.1 НПК.

Предвид съвпадане правните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на районния съд, решението следва да се остави в сила.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 5.03.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 98 състав по НАХД № 20990 по описа за 2012г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: